

БРАТЯ АРГИРОВИ

**ГОТ Е ДА СМЕ
ДВАМА**

Истинската история на звездния дует, написана
в съавторство с популярния диджей Данчо Стълбицата

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Предговор</i>	5
Родиха се звезди.....	7
Детство.....	10
Ученици и студенти.....	13
40 години хитове	16
Манията братя Аргирови	25
Жените в живота на братя Аргирови – слабост или сила?	29
Музикалните успехи	41
Чужбина зове	49
Сватбите на братя Аргирови	61
Светослав в Норвегия.....	67
Благовест поддържа огъня в България.....	74
Завръщането	83
Палави епизоди със звезди и не само.....	90
Любители на спорта	103
Бъдещето.....	111
Другите за тях.....	233
<i>За автора</i>	293

РОДИХА СЕ ЗВЕЗДИ

На 23 април 1959 година на улица „Хан Аспарух“ № 97 в стария Съдийски квартал на Пловдив, близо до Военната болница, на десет минути пеш до идеалния център, в неголяма двуетажна къща се раждат Благовест и Светослав Аргирови. Това е кварталът с най-много преселници от Гръцка Македония, по-точно от Загоричане – Костурско. Оттам са дядото и бабата на близнаците по линия на баща им Аргир – Вангел и Костадинка, които двамата не помнят, тъй като са починали далеч преди те да се родят.

Благовест Аргиров разказва: „Татко ни Аргир Вангелов Аргиров се е родил през 1923 година в Пловдив и си отиде от този свят на 73-годишна възраст. По образование и специалност беше много добър лекар хематолог – старши научен сътрудник и завеждащ хематологичната лаборатория при ВМА в Пловдив. Той ни е споделял, че е присъствал на нашето раждане и след като аз съм се появил първи в 20.50 часа, изненадата на целия екип е била огромна, защото се оказало, че има и второ бебе, за което съществува опасност за задушаване от пъпната връв. Без

да е акушер-гинеколог, баща ни е успял да спаси Светослав и да го изроди половин час по-късно – в 21.20 часа“.

Къщата на близнаците на улица „Хан Аспарух“ е наследствена на баща им, но той с обич кани родителите на своята съпруга Светослав Карпаров и Елена Карпарова (по баща Дюлгерова) да живеят заедно с тях на първия етаж. Поради заетостта на родителите фактически баба и дядо отглеждат Благовест и Светослав и се грижат за тях до своята кончина съответно през 1987 и 1981 година.

Светослав се включва в разговора ни и разказва с любов за майка им: „Мама Василка Светославова Аргирова по професия беше счетоводител в Аптечно управление в Пловдив, родила се е през 1928 година в Пловдив и почина през 2016 година на 88 години. И двата рода на дядо ни и баба ни по майчина линия имат интересни родословни истории. Ще се отклоня, но мисля, че ще бъде интересно, особено за читателите, които обичат българската история. Големият български възрожденец, историк, филолог, интелектуалец и държавник Марин Дринов, роден в Панагюрище, основател и първи председател на Българското книжовно дружество (днес БАН), по чието настояване София е обявена за новата столица на България след Освобождението, е бил вуйчо на нашия прадядо Марин, който е кръстен на него. Марин учи фармация в Загреб, Хърватия, а по време на следването си е издържан финансово от самия Марин Дринов. Дядо ни Светослав Карпаров, на когото съм кръстен аз, е племенник на Марин Дринов, а неговата майка е хърватка“.

„Историята на рода на баба ни Елена е още по-любопитна – продължава вече Благовест. – По нейна линия ние всъщност сме наследници на един от най-ярките апостоли и революционери, участвали в Априлското въстание: Тодор Каблешков, написал историческото Кърваво писмо. Едната от лелите на Каблешков – Пена, е била женена за прочутия Дончо войвода. Дъщерята на другата му леля Мария – братовчедката Цонка, ражда син

РОДИХА СЕ ЗВЕЗДИ

Никола Дюлгеров, който е опълченец и активно се сражава в боевете на Шипка. Неговата съпруга Василка му ражда дъщеря Елена, от която имат внучка Василка. Това е и нашата майка, кръстена на баба си. Тези и много други изключителни факти за нашето родословно дърво научихме от подарената на майка ни през 1988 година книга за Тодор Каблешков от нейната сродница и автор на книгата – вече покойната Райна Каблешкова – Серафимова.“

ДЕТСТВО

Всъщност дарбата им и любовта към музиката Благовест и Светослав наследяват от майка си Василка, която слуша оперни арии и класическа музика от грамофонни плочи, сама изпълнява някои от тях, участва в самодейни хорове и е активен член на Пловдивското певческо дружество. Ето какъв интересен случай им е разказала мама Василка.

„Били сме петгодишни, когато тя ни е изпяла песента „Тих ветрец“ – споделя Благовест – и ни е накарала да я повторим. Научили сме мелодията, но тя ни обърнала внимание, че има още един глас, който е повторила. Светослав го е запомнил и двамата сме изпълнили песента вече на два гласа. Така майка е разбрала, че сме много музикални, и ни е насочила към това изкуство.“

В отговор на моя въпрос как и кой е измислил прякорите им Чачо (Светослав) и Гечо (Благовест) двамата си припомниха случая от техния шести рожден ден, когато вуйчо им проф. д-р Марин Карпаров (брат на майка им Василка) решава да ги нарече така от Чук и Гек по известния разказ на Аркадий Гайдар. Причината: имената им били много дълги според него.

До седми клас те са ученици в началното училище „Душо Хаджидеков“ в града, а на седемгодишна възраст започват да пеят в детския хор към Окръжния пионерски дом в Пловдив под диригентството на Георги Самарджиев и Златина Петрова. Бързо се утвърждават и стават солисти на хора. Легендарният диригент на Детския радиохор при БНР – Христо Недялков, ги чува по време на фестивал на хоровото изкуство в Шумен, остава очарован от изпълненията им и ги кани за гост-солисти на софийския радиохор.

На едно официално честване с тържествен концерт бившият първи Тодор Живков харесва изпълнението на Благовест и Светослав на песента „Альоша“ на Колмановски и така те стават негови любимци. Всеки път по повод посещения у нас на правителствени делегации и държавни лидери (Л. Брежнев, Ф. Кастро и др.) близнаците получават покани за участие в тържествените концерти, имат и подарък лично от Брежнев – мемориални значки с лика на Ленин. „Ну, молодцы!“ – похвалил ги е Леонид Илич! Като ги завърта колелото на изявите „по партийна линия“ – вече няма спирка! Започват да ги включват и в културни делегации, представящи българските деца в различни страни. В тази връзка има много любопитна случка с двамата по време на подготвителния лагер преди заминаването им за Финландия. Действието се развива в общата тоалетна с умивалници в базата на ЦК на ДКМС на Горнобански път в София.

Светослав си спомня: „Една сутрин с брат ми отидохме за сутрешен тоалет с четки за зъби и кърпи в ръце и заварихме майстор по поддръжката в работен костюм да задява много настойчиво една от хигиенистките. Като ни видяха, явно сме прекъснали неволно нещо, той извика:

– Вие к’ви сте, бе?

С плах гласец брат ми му отвърна:

– Никакви, ние просто пеем песни за партията!

– Пеете, значи, а тая знаете ли я: *Калугер ме гони, мамо, калугер ме стига, дигу, дигу?*

– Ми... не я знаем.

– Веднага да я научите, айде, бегайте оттука!“.

Друг интересен случай, който двамата споделиха с мен от безбройните си спомени, е, че известната песен „Нашата мила родна страна“ на композитора Димитър Петков, написана по повод 60-годишнината на Тодор Живков, за първи път се изпълнява от братя Аргирови (тогава 12-годишни) на тържествения концерт в столичния „Гранд хотел София“, срещу Народното събрание. В концерта участва и легендарната звезда на българската музика Емил Димитров, а зад сцената авторът на песента му казва: „Емиле, чуй тези момчета, след години те ще са познати от теб!“.

Благовест и Светослав (Сицилия, 2015).